

מנשר שבועי מבית
"פנסאים צעירים"

גליון ד'

הפנסאי

שלחן שבת

בואו, אתם מזמנים
אצלנו - מהלמודים נהנים

שמתם לב שאם דורכים על מישהו בלי כוונה זה יכאב הרבה יותר מדריכה בכוונה? שמתי לב לזה כבר מזמן, ובסעדת שבת מענדל'ה אחי גלה את זה גם. ואז אבא שלי למד אותנו שזה קשור קצת לקרבנות. אבל למה לדבר סתם? בואו אלינו לסעודה ותקראו בעצמכם

בלי כוונה?

התמוהות של אבא. "בלי כוונה זה יותר כואב", הוא חזר על מלותיו שלו בהסוס. "איך זה קשור?"

כמו תמיד, ההסבר של אבא היה ברור ומיחד: "מבחינה מסוימת, חטא בשגגה חמור עוד יותר מחטא בזדון, למרות שהוא מראה על פריקת על מלכות שמים".

"מי ששרוי כלו בעולם של קדשה, לא יחטא גם בשגגה. הפסוק הרי אומר "לא יאנה לצדיק כל און", כי מי שהוא צדיק בפנימיותו לא יכשל אפילו בטעות. עצם העבדה שמישהו נכשל, אפילו בשגגה, מראה שיש בו רע בפנימיותו".

"את הרע הזה צריכים לתקן, בשביל זה הרי מקריבים קרבן. אצל מי שלא בטוח שהוא עבר עברה, וחושב שמצבו טוב, נדרשת עבודה גדולה עוד יותר. לגלות את הצריך תקון, ולחזר עליו בתשובה שלמה".

"אנחנו יכולים גם ללמוד מזה הוראה להנהיגה היומיומית שלנו: הכי טוב להיות קשור רק לקדשה ולדברים טובים. ככה נהיה בטוחים שתמיד נעשה את מה שהקדוש ברוך הוא רוצה שנעשה".

(מעבד על פי לקוטי שיחות פ'ך ג, עמוד 942)

"איי!" החרידה זעקה את שלחן השבת השלו בביתנו, ומיד אחריה נשמע קול נפילת המזלגות על הרצפה. מענדל'ה הגיע מהמטבח עם ערמת מזלגות בידו כדי לחלק לכלם ולוי שקפץ בדלוגים לאותו כוון 'נחת' בדיוק על הרגל שלו.

"סליחה", נבוך לוי. "זה היה בלי כוונה". התשובה של מענדל'ה הייתה מפתיעה: "אז מה? בלי כוונה זה אפילו יותר כואב!". האמת? נראה לי שהוא צודק. שמתי לב לזה, ויש לתופעה גם הסבר הגיוני. כשרוצים לדרך על מישהו, לא עושים את זה בכל הכח. אבל בלי כוונה? דורכים כרגיל, עם כל העצמה.

אחרי שכלם נרגעו, בחר אבא להתיחס למשפט המעגן שהשמיע מענדל'ה. "בפרשת השבוע אנחנו קוראים על הקרבנות, 'חטאת' - שמביא מי שעבר עברה, 'אשם תלוי' - שמביא מי שחושש שעבר עברה אך אינו בטוח בכך".

"בנגוד למה שאפשר לחשוב, קרבן 'אשם תלוי' - אותו מביא מי שבכלל לא בטוח שהוא עבר עברה - עולה הרבה יותר מקרבן של מי שחטא בודאי: פי ארבעים ושמונה! אתם יודעים למה? בגלל מה שמענדל'ה אמר".

הבטתי במענדל'ה. גם הוא לא הבין על מה מכוננות מלותיו

מבצעים את משימת הבונוס השבועית? דווחו במערכת הטלפוןית!

כל נקדה שנה לכם; הפתעות פרסים וספרים

0732-868-770 - זה משתלם!!!

העולם נכבש...

איך? הרבי הורה:
על ידי למוד התורה!

אספת החברותות' לילדי השלוחים - כמה מהמבחרים בתלמידי ה'קבוצה' מארץ הקדש, בישיבה המרכזית בבית חינו - 770, שלומדים יחד עם בני השלוחים בחברותא בשדור חי כחלק ממבצע הפנסאים.

למדתם בחברותא? שלחו תמונות למדור זה לכתבת המערכת. בדיסק או בדאר האלקטרוני. נא לציין את שמות הלומדים ואת מקום המגורים

הוראות ועדכונים
לחילי צבאות ה'
מפקדת הפנסאים

בפקדה!

מאות מהפנסאים הצעירים, חילי צבאות ה', צוברים במרץ נקודות במערכת הממחשבת. כמה מהם כבר הגיעו לשיא של למעלה ממאתים נקודות.

וימה אתה? אם עדין לא צברת נקודות, זו ההזדמנות שלך להצטרף למבצע בכל הכח. זכרו! עד לסיום המבצע נותר זמן רב בו תוכל לצבר המון נקודות.

בעזרת השם, כבר בשבוע הבא יופיע על מדפי החנות הטלפוניות שלנו הספר הראשון בהוצאת הפנסאים שנכתב על ידי סופרים מכשרים - במיוחד עבורכם. עקבו אחר הפרסומים.

בהצלחה! מפקדת הפנסאים

מאיר הרחק

פנסאי צעיר בעצמה מאיר

עברה שכזו... | פרק רביעי

החורון בפניה של סוּטְלָנָה הזקנה היה מדגש כאשר התחילה לספר את ספורה:

"כמו בכל יום ששי, הלכתי לחנות המכלת לקנות מצרכים לסעודת שבת. מאירק'ה, אתה הרי למדת אותי שאת הדברים שלא לוקח הרבה זמן להכין - עדיף לקנות בערב שבת, כדי שיראו שהקנה היא לכבוד השבת. נכון?"

מאיר חיך בבישנות והשפיל את מבטו לארץ. בדיוק כשהוא למד את הלכות שבת בחוברת הלמודים של הפנסאים הגיעה סוּטְלָנָה לביתם ואמא בקשה ממנו לארח אותה. כדי לא להפסיק את הלמוד הוא החליט להמשיך אותו עם סוּטְלָנָה ולספר לה על הדין שלמדם. אבל הוא לא תאר לעצמו שהיא תתחיל לקים את מה שהוא אומר לה...

"בקצור", קולה של סוּטְלָנָה עצר באחת את רצף המחשבות, "חזרתי הביתה עם הסלים, והתחלתי לסדר את המוצרים בארונות. את החבילות של הביסקויטים רציתי להניח בארון למעלה, אבל לא הצלחתי להגיע לשם כי זה ממש גבוה, אז הבאתי כסא לטפס עליו. ולא שמתי לב שהרגל של הכסא קצת רופפת..."

"גברת סוּטְלָנָה", קטע אביו של מאיר את התאור הססגוני, "אני חושב שאמרת שעקר הספור התרחש במוצאי שבת. אולי כדאי שנדלג על כל שאר הפרטים?". מאיר הבליע חינה. הוא מכיר את סוּטְלָנָה מבקוריה הרבים בביתם. כאשר היא מתחילה לספר ספור, קשה מאוד לעצור אותה...

"כן כן", המשיכה סוּטְלָנָה את שטף דבורה. "רק רציתי לספר ש..." וכאן בא תאור ממשיך בן כמעט עשר דקות כיצד בדיוק היא כמעט נפלה מהכסא, מדוע עדין לא השתמשה בביסקויטים שקנתה, ועוד כמה ספורי מעשיות שממש לא נשמעו למאיר חשובים, אבל אביו הקשיב להם בתשומת לב כאלו הם עניינים העומדים ברומו של עולם.

"הבעיה, כבוד הרב", הגיע סוּטְלָנָה לחלק החשוב בספור, "התחילה במוצאי שבת. ממש לפני חצי שעה. העטיפה של התמרים שאכלנו היום אחרי הסעודה הייתה מנחת על השיש, ליד הכיור. פתאום שמתי לב שליד ההכשר שמדפס על העטיפה כתוב במפרש 'כשר לפסח'. מיד נזכרתי בדין שהרבנית למדה אותנו בשעור, ששלשים ימים לפני חג הפסח אסור לאכול מצות..."

"ואני", פרצה סוּטְלָנָה שוב בבכי, "אכלתי תמרים כשרים לפסח שלשה שבועות לפני החג. עשיתי עברה..."

המשך יבוא...

יוצא לאור על ידי מערכת פנסאים צעירים שעל ידי ארגון הפנסאים
ת.ד. 747 כפר חב"ד | Panasaim.Alon@gmail.com

• נא לשמור על קדשת הגליון •